

IV. НАРОДНА ПІСНЯ

Глянь на криницю тиху, що із стіп могили
Серед степу сльозою тихою журчить;
В ній, мов в свічаді, личко місяця блищить,
І промінь сонця миєсь в її срібній хвили,

На дні її щось б'ється, мов таємні жили...
Той рух живий ніколи не бажа спочить,
Вода її пречиста тисячі живить
Дітей весни, що густо вкруг її обсіли.

Криниця та з живою, чистою водою —
То творчий дух народу, а хоч в сум повитий,
Співа до серця серцем, мовою живою.

Як початок криниці нам на все закритий,
Так пісня та з джерел таємних лесь сльозою,
Щоб серце наше чистим жаром запалити.